

ΠΟΕ-ΔΕΥΑ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το 7^ο Εκλογοαπολογιστικό συνέδριό μας πραγματοποιείται σε μία περίοδο ραγδαίων πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών και τεχνολογικών εξελίξεων και αναδιαρθρώσεων σε ολόκληρο τον κόσμο, την Ευρώπη και την χώρα μας, οι οποίες κινούνται γύρω από τον άξονα των νεοφιλελεύθερων και μονεταριστικών αντιλήψεων και πολιτικών. Διαμορφώνουν ένα ιδιαίτερα αρνητικό περιβάλλον **ζωής και εργασίας** για τους εργαζόμενους, τους ανέργους και τους συνταξιούχους.

Έτσι, κατ' αυτόν τον τρόπο, ο κόσμος της μισθωτής εργασίας που εμείς εκπροσωπούμε, υφίσταται την αποδιάρθρωση των λειτουργιών της πραγματικής οικονομίας με την ανεργία, τις ευέλικτες και προσωρινές μορφές απασχόλησης, την μείωση των εισοδημάτων και την αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και της κοινωνικής ασφάλισης.

Αυτή την αποδιάρθρωση των λειτουργιών της πραγματικής οικονομίας, υφίστανται και οι εργαζόμενοι στην ήπειρό μας, την Ευρώπη, αφού η Ευρωπαϊκή Ένωση των 27 κρατών-μελών, προκειμένου να βελτιώσει την ανταγωνιστικότητά της, συρρικνώνει τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων, απορρυθμίζει τις εργασιακές σχέσεις και συρρικνώνει το κράτος-πρόνοιας.

Είναι μάλιστα ενδιαφέρον, κατά την γνώμη μας, να τονισθεί ότι η αξιολόγηση «στόχων και αποτελέσματος» της εφαρμοζόμενης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στα κράτη-μέλη, μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων, η συρρίκνωση του κράτους-πρόνοιας και η σημαντική μείωση του μεριδίου της εργασίας στο παραγόμενο προϊόν, δεν έχουν συμβάλλει στην ιδιαίτερη βελτίωση του επιπέδου ανταγωνιστικότητας της Ευρωπαϊκής οικονομίας και στην ουσιαστική και όχι στατιστική μείωση της ανεργίας.

Παρά αυτή την σοβαρή αναντιστοιχία «στόχων και αποτελέσματος» της εφαρμοζόμενης πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι κυβερνήσεις των κρατών-μελών με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, επιμένουν στην εφαρμογή αδιέξοδων μονεταριστικών πολιτικών μείωσης του κόστους εργασίας και του εισοδήματος, οι οποίες, εκ του αποτελέσματος, αποδεικνύεται ότι αδυνατούν να τροφοδοτήσουν την ανάπτυξη και την απασχόληση.

Το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα όπως και τα συνδικάτα στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες υποστηρίζουν και διεκδικούν την αλλαγή της εφαρμοζόμενης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής και την διαμόρφωση ενός μακρο-οικονομικού πλαισίου πολιτικών με έμφαση στην έρευνα, την τεχνολογία, την καινοτομία, τις επενδύσεις, την σταθερή απασχόληση, προκειμένου να τονωθεί η αναπτυξιακή διαδικασία, να βελτιωθεί το επίπεδο ανταγωνιστικότητας και να μειωθεί ουσιαστικά η ανεργία στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στις αρχές του 21^{ου} αιώνα, του αιώνα της καινοτομίας, της έρευνας και της τεχνολογίας, η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν βρίσκεται στην τεχνολογική και

καινοτομική πρωτοπορία. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι σ' ένα παραγόμενο προϊόν στην Ευρώπη, από την άποψη της συμμετοχής των συντελεστών παραγωγής, η έρευνα και η καινοτομία συμμετέχει κατά 53% (Ελλάδα 40%), ενώ στις Η.Π.Α. η έρευνα και η καινοτομία συμμετέχει κατά 72%.

Αυτός είναι ο σκληρός πυρήνας του προβλήματος του χαμηλού επιπέδου ανταγωνιστικότητας της Ευρωπαϊκής αλλά και της ελληνικής οικονομίας. Δεν είναι το επίπεδο των μισθών, ούτε το επίπεδο του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου. Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο υποστηρίζουμε την παραπέρα ανάπτυξη της κοινωνικής Ευρώπης αλλά και την δημιουργία μίας Ευρωπαϊκής Ένωσης της Έρευνας, της Καινοτομίας, της Ενέργειας και του περιβάλλοντος, αντίστοιχης με το μοντέλο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας του άνθρακα και του χάλυβα (1951) που αποτέλεσε τον προπομπό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σ' αυτό το αναπτυξιακό, τεχνολογικό και καινοτομικό πλαίσιο, υποστηρίζουμε ότι το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα και τα συνδικάτα στα κράτη-μέλη, πρέπει να αντιμετωπίσουν την Πράσινη βίβλο για τον εκσυγχρονισμό του εργατικού δικαίου, στην κατεύθυνση της ρύθμισης της αγοράς εργασίας, της ποιότητας της εργασίας και της σταθερής και ασφαλούς απασχόλησης σε βάρος των ευέλικτων, προσωρινών και εποχικών μορφών απασχόλησης.

Η προοπτική αυτή σημαίνει ότι το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να διεκδικήσει τον στρατηγικό σχεδιασμό ενός νέου **Συμφώνου ανάπτυξης, καινοτομίας και απασχόλησης**, το οποίο θα διαμορφωθεί όχι από τις αγορές και τις τράπεζες αλλά από τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις της Ευρώπης.

Ανήκουμε και εμείς σ' αυτούς που υποστηρίζουν ότι «το ευρωπαϊκό πρόβλημα, δεν είναι απλά ένα οικονομικό πρόβλημα, αλλά στο βάθος του είναι ένα πολιτικό πρόβλημα». Με άλλα λόγια, καταβάλλουμε ένα σημαντικό οικονομικό και κοινωνικό κόστος εξαιτίας της απουσίας μίας πολιτικής και κοινωνικής Ευρώπης.

Γι' αυτό υποστηρίζουμε ότι η διεκδίκηση αυτής της στρατηγικής, προϋποθέτει την ενεργοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος σε εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, με όρους μαζικότητας, αντιπροσωπευτικότητας και συμπόρευσης με τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τους συνταξιούχους και την κοινωνία.

Σ' αυτό ακριβώς το διεθνοποιημένο πλαίσιο της συνδικαλιστικής δράσης, τα συνδικάτα προχώρησαν στην ίδρυση (Οκτώβριος 2006) της Διεθνούς Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας (Δ.Σ.Σ.), στην οποία ιδρυτικό μέλος της είναι και η Γ.Σ.Ε.Ε., με κεντρική επιδίωξη την προώθηση της «διεθνοποίησης της αλληλεγγύης» αντί της «παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου». Το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα στο πλαίσιο της Διεθνούς Συνδικαλιστικής Ένωσης, διακήρυξε τον αγώνα του για την ειρήνη, την ελευθερία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τον σεβασμό στην διαφορετικότητα, την κοινωνική αλληλεγγύη, την πολιτική και την οικονομική δημοκρατία.

Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην διεθνή οικονομία, αποτελεί μείζονα πρόκληση για τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα. Μία πρόκληση που στον πυρήνα της έχει τις αλλαγές που συντελούνται στις σχέσεις κεφαλαίου και εργασίας, τεχνολογίας και παραγωγής, οικονομικού και

κοινωνικού στοιχείου στην λειτουργία της οικονομίας, θεωρώντας την εργασία περισσότερο ως «καύσιμη ύλη» παρά ως «κινητήρια δύναμη», της ανάπτυξης.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις απαιτείται να κατανοήσουν την πρόκληση αυτή και με τις θέσεις τους, την στάση τους, την στρατηγική τους, την πρακτική τους, την οργάνωση και λειτουργία τους καθώς και με τις έγκαιρες παρεμβάσεις τους και τις αγωνιστικές διεκδικήσεις τους, να επιβάλλουν την βελτίωση του επιπέδου ζωής των εργαζομένων καθώς και την εφαρμογή των διεθνών κοινωνικών όρων.

Έτσι, τα συνδικάτα καθίστανται **κοινωνικοί πρωταγωνιστές** και όχι παθητικοί θεατές της οικονομικής και κοινωνικής αναπαραγωγής σε εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο. Παράλληλα, τα συνδικάτα καθίστανται και **δύναμη αποτροπής** των δυσμενών εξελίξεων σε βάρος του κόσμου της εργασίας.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας, όπου η μεταφορά τμημάτων της ευρωπαϊκής και διεθνούς παραγωγής στις Ασιατικές χώρες, συνεπάγεται την μεταφορά πόρων και την σχετική βελτίωση του βιοτικού επιπέδου σ' αυτές τις χώρες, η οποία όμως εάν δεν συνοδευτεί, με την παρέμβαση του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος, από μία σοβαρή αναδιάρθρωση και αναπροσανατολισμό, όπως προαναφέραμε, των παραγωγικών δυνάμεων της ευρωπαϊκής οικονομίας και αυτή περιορισθεί, όπως μέχρι σήμερα, στην δημοσιονομική πειθαρχία και την νομισματική σταθερότητα, τότε η επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των ευρωπαίων πολιτών θα συντελεσθεί με ταχύτερους ρυθμούς.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΗΣ Γ.Σ.Ε.Ε. ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟΥ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Οι φορείς διαμόρφωσης και άσκησης της οικονομικής πολιτικής έχουν να επιλέξουν στην πραγματικότητα μεταξύ δύο στρατηγικών κατευθύνσεων:

- της επιβάρυνσης των αμοιβών της εργασίας, της μειωμένης φορολόγησης των κερδών και των υψηλών εισοδημάτων και της απορύθμισης των εργασιακών σχέσεων (πολιτική των διαρθρωτικών αλλαγών της ευελιξίας και της μείωσης του κόστους εργασίας), και
- της διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας, μέσα από την διαμόρφωση ενός νέου αναπτυξιακού υποδείγματος με προσανατολισμό στην Οικονομία της Γνώσης, της καινοτομίας και της πλήρους και σταθερής απασχόλησης, που θα σέβεται και θα ενισχύει το κοινωνικό αίτημα των συνδικάτων για αξιοπρεπή διαβίωση.

Ο κόσμος της εργασίας θεωρεί ότι στόχος της ελληνικής οικονομίας πρέπει να είναι η διαμόρφωση ενός **νέου αναπτυξιακού υποδείγματος**, στην προοπτική της πραγματικής σύγκλισης και της βελτίωσης του επιπέδου της διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας.

Το ελληνικό **συνδικαλιστικό κίνημα** προτείνει και διεκδικεί τη στρατηγική **της διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας**, με κινητήρια δύναμη την οικονομία της γνώσης, της καινοτομίας και της απασχόλησης, οι προσδιοριστικοί παράγοντες της οποίας είναι η ποιότητα και το επίπεδο των αναπτυξιακών και κοινωνικών υποδομών, η ποιότητα των προϊόντων, η παραγωγικότητα του κεφαλαίου, η οργάνωση της εργασίας και της

διοίκησης, η τεχνολογία, η έρευνα, η εκπαίδευση κλπ. και όχι η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας τιμής που ενδιαφέρει βασικά τις επιχειρήσεις και που εσφαλμένα προσπαθούν να την επιτύχουν, κυρίως, με τον περιορισμό προστασίας της απασχόλησης, την απορύθμιση της αγοράς εργασίας και του συστήματος κοινωνικής προστασίας με τη σταδιακή αντικατάσταση του διανεμητικού (εσωτερική αλληλεγγύη) από το κεφαλαιοποιητικό σύστημα (εξατομίκευση της ασφάλισης).

Αυτό **το νέο αναπτυξιακό υπόδειγμα**, απαιτείται να βασιστεί σε νέες στρατηγικές επιλογές.

Για να επιβάλλει **το συνδικαλιστικό κίνημα στην χώρα μας**, το σχεδιασμό και την υλοποίηση του νέου αναπτυξιακού υποδείγματος απαιτείται, εκτός των άλλων: να μαζικοποιήσει τα συνδικάτα, να ενισχύσει την αυτονομία του και να αντιμετωπίσει τα προβλήματα «παραταξικοποίησης» του, να διευρύνει το πεδίο δράσης του, να αναβαθμίσει τις συμμετοχικές διαδικασίες και να ενισχύσει τις δημοκρατικές λειτουργίες στα συνδικάτα, να συνδέσει τα συνδικάτα και τη δράση τους με τα ευρύτερα κοινωνικά κινήματα (φοιτητικό, καταναλωτικό, κλπ.), καθώς και με νέα τμήματα του εργατικού δυναμικού (μετανάστες), προκειμένου να αντιμετωπισθούν τα οξυμένα κοινωνικά προβλήματα, να αναβαθμίσει το περιεχόμενο και να ενισχύσει τον ρόλο των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, να επεξεργάζεται αδιάκοπα ολοκληρωμένες θέσεις, ενισχύοντας τη δύναμη και τις διεκδικήσεις των συνδικάτων στην επίλυση σύγχρονων προβλημάτων του κόσμου της εργασίας, και να εντείνει τη διεθνοποίηση της δράσης του, μπροστά στις νέες διαστάσεις και μορφές της διεθνοποίησης του κεφαλαίου και της οικονομίας.

Η αναβάθμιση του ρόλου του συνδικαλιστικού κινήματος επιβάλλεται να συντελεστεί πάνω σε δύο κεντρικούς άξονες: α) την εναλλακτική στρατηγική και τις εναλλακτικές πολιτικές για την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της χώρας μας καθώς και, β) την οργανωτική ανασυγκρότηση και λειτουργική αποτελεσματικότητα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να ανταποκριθεί στις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων, των ανέργων και των συνταξιούχων, οι οποίες απαιτούν να είναι ρωμαλέο, αγωνιστικό, διεκδικητικό και διαπραγματευτικό με πολύπλευρη και ανοιχτή στην κοινωνία δράση. Τα σοβαρά προβλήματα του κόσμου της εργασίας μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο με ενότητα, συλλογικότητα, διαφάνεια, συναπόφαση, συνευθύνη, αξιοπιστία, πρωτοβουλία, εμπιστοσύνη, με συνεχή δράση και εγρήγορση.

ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

1. Οι κατευθύνσεις οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής

Η επιβράδυνση της αύξησης του Α.Ε.Π., η διατήρηση της ανεργίας σε υψηλά επίπεδα, το έλλειμμα ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας και η ένταση των εισοδηματικών και κοινωνικών ανισοτήτων στην Ελλάδα, επιβάλλουν στην οικονομική πολιτική της χώρας μας **να θέσει ως άμεση προτεραιότητα τις εξής κατευθύνσεις:**

- επιδίωξη της πραγματικής σύγκλισης
- διατήρηση υψηλών ρυθμών αύξησης της ζήτησης
- διαρθρωτική ανταγωνιστικότητα

- η ανάπτυξη να προηγείται της δημοσιονομικής ισορροπίας
- ένα νέο αναπτυξιακό υπόδειγμα
- την προοπτική ενίσχυσης της κοινωνικής ασφάλισης

2. Εισόδημα

Το συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί την πραγματική αύξηση των μισθών και των ημερομισθίων, καθώς και μια σειρά μέτρα (φορολογικά, κλπ), τα οποία αυξάνουν την αγοραστική δύναμη του εργατικού εισοδήματος, στην προοπτική της πλήρους σύγκλισης με τους μισθούς και τα ημερομίσθια της Ε.Ε. των 15.

Υπερασπιζόμαστε την πλήρη διασφάλιση των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και τη διεύρυνση του περιεχομένου των συλλογικών ρυθμίσεων. Διεκδικούμε πραγματικές και ουσιαστικές αυξήσεις, που ν' αντανακλούν και να ανταποδίδουν την ουσιαστική συμμετοχή των εργαζόμενων στην αύξηση του Α.Ε.Π. και της παραγωγικότητας, αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος υπέρ των εργαζομένων, ενίσχυση των εισοδημάτων της μισθωτής εργασίας και χρηματοδότηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.

3. Φορολογικό σύστημα

Το φορολογικό σύστημα αντί να λειτουργεί ως σύστημα αναδιανομής του εισοδήματος, λειτουργεί ως μηχανισμός ανισοκατανομής του εισοδήματος σε βάρος της μισθωτής εργασίας και σε όφελος των ανώτερων εισοδηματικών στρωμάτων του πληθυσμού.

Το συνδικαλιστικό κίνημα θεωρεί ότι πρέπει να διαμορφωθεί ένα νέο φορολογικό σύστημα, το οποίο θα αναδιανέμει το εισόδημα υπέρ του κόσμου της εργασίας, ενισχύοντας το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, υγείας, εκπαίδευσης, κ.λ.π. και το οποίο θα προβλέπει ουσιαστικές φορολογικές ελαφρύνσεις για τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, προκειμένου να αναπληρώσουν τα φορολογικά βάρη που επωμίσθηκαν από την αύξηση της άμεσης και της έμμεσης φορολογίας και των εισοδηματικών απωλειών που υπέστησαν τα τελευταία έτη.

Το σ.κ. διεκδικεί την κατάργηση των απαλλαγών και της ευνοϊκής φορολόγησης του κεφαλαίου και των νομικών προσώπων γενικότερα σε σχέση με την φορολόγηση της μισθωτής εργασίας.

Ωστόσο, οποιαδήποτε αύξηση του εργατικού εισοδήματος δεν μπορεί να εξασφαλίσει τη δυνατότητα αξιοπρεπούς διαβίωσης, εάν παράλληλα δεν επιτευχθεί – μέσα από την ενεργοποίηση και παρέμβαση του σ.κ. στο καταναλωτικό κίνημα η πάταξη της αισχροκέρδειας, ο έλεγχος της ακρίβειας και της ανεξέλεγκτης ανατίμησης των ειδών πρώτης ανάγκης, η διαρκής συρρίκνωση της αγοραστικής αξίας του εργατικού εισοδήματος.

4. Μισθοί και ημερομίσθια

Το σημερινό επίπεδο παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας βρίσκεται στο 94% του μέσου όρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ η αγοραστική δύναμη του μέσου μισθού βρίσκεται στο 89% του μέσου όρου των 15 κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στις κατώτατες αποδοχές η απόκλιση από τον μέσο όρο των δεκαπέντε Κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι

μεγαλύτερη και επιβάλλει σημαντικές αυξήσεις για την κάλυψη της διαφοράς και την σταδιακή σύγκλιση.

Η ομοσπονδία διεκδικεί την αύξηση των μισθών μέσα από την Κλαδική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, ούτως ώστε να επιτευχθεί η **σύγκλιση των πραγματικών μισθών** με το μέσο επίπεδο των δεκαπέντε κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

5. Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης

Για το θέμα της κοινωνικής ασφάλισης αποδείχθηκε ότι το σ.κ. έχει Στρατηγική και τεκμηριωμένες θέσεις. Οι δημόσιες προτάσεις κυβερνητικών και οικονομικών παραγόντων εντός και εκτός Ελλάδας για ανάγκη αύξησης των ορίων συνταξιοδότησης και μείωσης των συντάξεων, για την ανάγκη ενός σοκ στο ασφαλιστικό σύστημα, που θα οδηγή, δήθεν, στην εξυγίανσή του είναι ανιστόρητες, αντικοινωνικές και αδιέξοδες.

Το σ.κ. απορρίπτει κατηγορηματικά αυτές τις προτάσεις και ιδέες. Οι εργαζόμενοι απαιτούν ένα ασφαλιστικό σύστημα με αυξημένη κοινωνική ευαισθησία που θα αποδίδει κοινωνική δικαιοσύνη. Ένα σύστημα κοινωνικής ασφάλισης που θα στηρίζεται στην αλληλεγγύη όχι μόνο των πολιτών της γενιάς μας αλλά και την αλληλεγγύη των γενεών.

Η πρόταση-μελέτη του ΙΝ.Ε/Γ.Σ.Ε.Ε. που κατατέθηκε τον Μάρτη του 2005 είναι η μόνη αξιόπιστη και ρεαλιστική πρόταση, βιωσιμότητας και προοπτικής της Κοινωνικής Ασφάλισης στη χώρα μας για το σήμερα και για το μέλλον.

Απαιτούμε την άμεση απόσυρση των αντιασφαλιστικών προτάσεων και την αντιμετώπιση των προβλημάτων της κοινωνικής ασφάλισης μέσα από ένα ουσιαστικό διάλογο, χωρίς προειλημμένες αποφάσεις προσχηματικού χαρακτήρα.

Η θέση του σ.κ. είναι:

- ▶ **Να μην αλλάξουν προς το χειρότερο, αλλά αντίθετα να βελτιωθούν οι κάθε είδους παροχές του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης.**
- ▶ **Να υπάρξει συνέπεια στην κρατική χρηματοδότηση, ώστε να εξασφαλίζεται διαχρονικά η βιωσιμότητα και η κοινωνική αποτελεσματικότητα του Συστήματος.**

Σ' αυτό το πλαίσιο το σ.κ. αναζητά έναν ειλικρινή, πολιτικό, κοινωνικό διάλογο που θα εξασφαλίζει ευρύτερες συνεργασίες και συνεννοήσεις για την επίλυση του Ασφαλιστικού.

Είναι κυρίως ζήτημα πολιτικών επιλογών.

Είναι ζήτημα εθνικής προτεραιότητας και με αυτό το κριτήριο πρέπει να το προσεγγίσουμε, πέρα και πάνω από μικροκομματικά ή στενά συντεχνιακά συμφέροντα.

Τονίζουμε ότι απαιτούνται **γενναία μέτρα** για την ενίσχυση του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης της χώρας μας με βάση τις θέσεις μας, που λαμβάνουν υπόψη την οικονομική δυνατότητα της χώρας, τις κοινωνικές ανάγκες που πηγάζουν από το κοινωνικό έλλειμμα, την επιτακτική ανάγκη για **ουσιαστική κοινωνική και οικονομική σύγκλιση** με τον μέσο όρο του ευρωπαϊκού «κοινωνικού κεκτημένου».

Σε όλο αυτό το διάστημα οι αναλύσεις και οι προσεγγίσεις μας χαρακτηρίζονται από επιστημονική αρτιότητα και πληρότητα, έχοντας τις

προδιαγραφές να καταλήξουν σε ασφαλή συμπεράσματα, ικανά να υιοθετηθούν ως σύνολο πολιτικών για την Κοινωνική Ασφάλιση. Το πλαίσιο των θέσεων μας αφορά στη διασφάλιση των προϋποθέσεων ανάπτυξης, μεταρρύθμισης και βελτίωσης του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης, η οποία θα εξασφαλίζει τους απαραίτητους πόρους για τον σχηματισμό του αναγκαίου αποθεματικού με:

- ▶ Συνεπή εφαρμογή της χρηματοδότησης του ΣΚΑ από το Κράτος
- ▶ Εκσυγχρονισμό του συστήματος είσπραξης των εσόδων
- ▶ Ενίσχυση της απασχόλησης και κατάργηση της ανασφάλιστης εργασίας
- ▶ Να σταματήσει η υπονόμευση του Ι.Κ.Α. με τις ρυθμίσεις οφειλών υπέρ των επιχειρήσεων.
- ▶ Να αντιμετωπιστεί το κοινωνικό έλλειμμα με γενναία χρηματοδότηση του συστήματος.

Διαπιστώνουμε - με επώδυνο τρόπο- ότι το κράτος δεν είναι πάντοτε συνεπές στις υποχρεώσεις του. Γι αυτό οι οργανώσεις του συνδικαλιστικού κινήματος και η Γ.Σ.Ε.Ε. πρέπει να βρίσκονται σε εγρήγορση ώστε να επιβάλλουν την εφαρμογή του νόμου για τις δεσμεύσεις και υποχρεώσεις του κράτους.

Είναι γνωστό ότι το σ.κ. προβάλλει τη θέση του για την πολιτική δέσμευση όλων των κομμάτων και των κοινωνικών φορέων για το Σύστημα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Σ.Κ.Α.) για τη χρηματοδότησή του. Κάτι τέτοιο θα αποτελέσει τη μέγιστη «θωράκιση» του χρηματοδοτικού σχήματος καθώς θα το εγγυώνται κοινωνικοί φορείς, κόμματα και κυβέρνηση. Θα προσδίδει ακόμη μεγαλύτερη νομική ισχύ στις συμφωνίες τόσο με βάση το εθνικό δίκαιο όσο και με το ευρωπαϊκό.

Στην Ευρώπη διεξάγεται ένας μεγάλος διάλογος για το μέλλον της Κοινωνικής Ασφάλισης. Ο κεντρικός άξονας των πολιτικών που κυριαρχούν αμφισβητεί το ευρωπαϊκό κοινωνικό και ασφαλιστικό κεκτημένο. Μεγάλες μάχες δίνονται και θα δοθούν από τους συναδέλφους μας των άλλων χωρών γύρω από αυτό το ζήτημα.

Εμείς δίνουμε τη δική μας μάχη. Γνωρίζουμε ότι κάποιοι επιχειρούν να επιβάλλουν τις αντιασφαλιστικές τους πολιτικές με επιτροπές «σοφών λαγών» και με επικοινωνιακού περιφερειακού χαρακτήρα εξαγγελίες.

Οι βασικές και αδιαπραγμάτευτες θέσεις μας είναι:

A) Οι μόνες αλλαγές στους όρους και τις προϋποθέσεις παροχών ασφάλισης μπορούν ν' αφορούν την κάλυψη του υπαρκτού «κοινωνικού ελλείμματος» και σε καμιά περίπτωση αύξηση ορίων ηλικίας, μείωση συντάξεων ή αλλαγή τρόπου υπολογισμού τους. Ειδικότερα η κατώτερη σύνταξη που πρέπει να αναπροσαρμοστεί στα 20 ημερομίσθια του ανειδίκευτου εργάτη.

B) Το χρηματοδοτικό σχήμα επιδέχεται μόνο βελτίωση με αύξηση του ποσοστού επί του Α.Ε.Π. που του αναλογεί ή με εξωασφαλιστικές ενισχύσεις και όχι επιστροφή σε παλιές συνταγές που υποδιπλασιάζουν τους πόρους εκ μέρους της κρατικής συμμετοχής.

Γ) Θεωρούμε επιβεβλημένο, το ετήσιο εισόδημα του/ης συνταξιούχου, για τη χορήγηση του Επιδόματος Κοινωνικής Αλληλεγγύης (ΕΚΑΣ) να αναπροσαρμόζεται σύμφωνα με τα ποσοστά αύξησης των Ε.Γ.Σ.Σ.Ε.

Συμπερασματικά:

Έχουμε μπει σε μια ανησυχητική πορεία για την ασφαλιστική μεταρρύθμιση της χώρας μας. Αυτή η πορεία θα πρέπει να αντιμετωπιστεί δυναμικά χωρίς ταλαντεύσεις και χωρίς παρεμβάσεις αντιασφαλιστικές και αντισυνταξιοδοτικές.

Θα πρέπει να υπάρξει σεβασμός στις ασφαλιστικές κατακτήσεις μας. Είναι απόλυτα σαφές ότι τα συνδικάτα και οι εργαζόμενοι όλης της χώρας είμαστε σε μια διαρκή κινητοποίηση για την Κοινωνική Ασφάλιση. Στόχος μας είναι να πετύχουμε τις λύσεις που θα διασφαλίσουν στο ΣΚΑ, τόσο την οικονομική βιωσιμότητα, όσο και την κοινωνική αποτελεσματικότητα. Λύσεις που θα καταστήσουν το Σ.Κ.Α. πηγή κοινωνικής δικαιοσύνης και συνοχής.

6. Κράτος Πρόνοιας

Το συνδικαλιστικό κίνημα συσπειρώνεται και διεκδικεί ένα αποτελεσματικό δίκτυο κοινωνικής προστασίας για τις ασθενέστερες τάξεις. Στην κατεύθυνση αυτή θεωρούμε ότι επιβάλλεται το εθνικό σύστημα υγείας να θέσει ως προτεραιότητες την αναβάθμιση του δημόσιου χαρακτήρα του, την απόκτηση «ασθενοκεντρικού» αντί «ιατροκεντρικού» προσανατολισμού, την αύξηση των δημόσιων δαπανών υγείας σε βάρος της αύξησης των ιδιωτικών δαπανών υγείας, την αναβάθμιση της δημόσιας υγείας, της πρόληψης και της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, τον εκσυγχρονισμό της νοσοκομειακής περίθαλψης σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο και την διατύπωση μίας σύγχρονης στρατηγικής προαγωγής υγείας, που θα υπηρετεί και εξυπηρετεί τους πολίτες.

7. Απασχόληση – Ανεργία

Στην ελληνική οικονομία τα μέτρα χρηματοδοτικής ενίσχυσης των επιχειρήσεων για τη βελτίωση του επιπέδου της ανταγωνιστικότητάς τους και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας αποδείχθηκαν ελλιπή και αναποτελεσματικά ενώ οι άνεργοι στη χώρα μας παραμένουν πάνω από 450.000 άτομα. Ειδικότερα στους νέους και στις γυναίκες τα ποσοστά ανεργίας αγγίζουν τα υψηλότερα ποσοστά των χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Γι αυτό απαιτείται:

α) Μεταφορά σημαντικών πόρων μέσω του **χρηματιστηρίου** από τους πολίτες στις επιχειρήσεις για την διεύρυνση του όγκου των διαθέσιμων κεφαλαίων τους δεν οδήγησε στην πραγματοποίηση επενδύσεων και στην αύξηση της απασχόλησης, αλλά στον πλουτισμό των επιτηδείων, **β) μείωση των αμοιβών της υπερωριακής απασχόλησης**, με τους πιο μετριοπαθείς υπολογισμούς συνέβαλε στη μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων κατά 16% και αντίστοιχη μείωση του κόστους μισθοδοσίας των επιχειρήσεων κατά 1 δις ευρώ τον χρόνο, με μηδαμινές επιπτώσεις στην αύξηση της απασχόλησης ή της ανταγωνιστικότητας, **γ) μείωση των εργοδοτικών εισφορών** στον ιδιωτικό τομέα του κλάδου σύνταξης από 1/1/01 μέχρι 31/12/03, από 13,33% σε 11,33% δηλ. μείωση κατά 2% για όσους εργαζόμενους την συγκεκριμένη χρονική περίοδο αμείβονταν με μηνιαίο μισθό μέχρι 600 ευρώ, επίσης δεν απέφερε αύξηση της απασχόλησης, **δ) Οι επιδοτήσεις του αναπτυξιακού νόμου για νέες**

επενδύσεις επέφερε μόλις 2000 νέες θέσεις εργασίας ενώ οι μετεγκαταστάσεις επιχειρήσεων προκάλεσαν απώλεια **16.067** θέσεων εργασίας.

Οι ασκούμενες πολιτικές αντιμετώπισης της ανεργίας στη χώρα μας, παρότι επιδοτούν τις νέες προσλήψεις (προγράμματα επιδότησης επιχειρήσεων για δημιουργία νέων θέσεων εργασίας) με ποσά που κυμαίνονται από 14 έως 26 ευρώ το άτομο την ημέρα και για χρονικό διάστημα έως και δύο έτη, δεν συμβάλλουν ιδιαίτερα στη μείωση της ανεργίας. Αντίθετα συμβάλλουν σημαντικά στη μείωση του κόστους μισθοδοσίας των επιχειρήσεων και άρα στην αύξηση της κερδοφορίας τους.

Πιο συγκεκριμένα, μέτρα που το σ.κ. διεκδικεί να ληφθούν άμεσα για την καταπολέμηση της ανεργίας και για την αύξηση της απασχόλησης είναι:

α) Συμπληρωματικότητα των ενεργητικών με τις παθητικές πολιτικές απασχόλησης, με ταυτόχρονη αύξηση του επιπέδου και της διάρκειας καταβολής του επιδόματος ανεργίας στο 80% του ημερομίσθιου του ανειδίκευτου εργάτη με διεύρυνση του χρόνου καταβολής του.

β) Σύνδεση της επιδότησης των επενδύσεων του αναπτυξιακού νόμου με τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Σε περίπτωση μετεγκατάστασης των επιχειρήσεων σε άλλη χώρα, εφόσον έχουν επιδοτηθεί να υποχρεώνονται στην έντοκη επιστροφή των ποσών που επιδοτήθηκαν και στην καταβολή αποζημιώσεων για τις κοινωνικές συνέπειες που προκάλεσαν.

γ) Ειδικότερα η Πολιτεία θα πρέπει να αναλάβει το κόστος για :

i) Την υλοποίηση της πρότασης το σ.κ. για τη μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, **εφαρμογή** του 35ωρου σε εργαζόμενους που έχουν συμπληρώσει το 59^ο έτος της ηλικίας τους.

ii) Υποχρέωση των επιχειρήσεων **για κάλυψη των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων** που απολύουν και έχουν συμπληρώσει το 55^ο έτος της ηλικίας τους, για περίοδο τουλάχιστον 5 ετών εφόσον παραμένουν άνεργοι.

δ) Επιδότηση κατά προτεραιότητα των επενδυτικών σχεδίων επιχειρήσεων που ανήκουν σε κλάδους με αυξημένα πολλαπλασιαστικά (άμεσα και έμμεσα) αποτελέσματα ως προς την απασχόληση.

ε) Δημιουργία ειδικού κονδυλίου στον Κρατικό Προϋπολογισμό με πόρους που θα προέρχονται από αναδιανομή του εισοδήματος σε βάρος των εχόντων και κατεχόντων, με στόχο την επιδότηση πρόσληψης μακροχρόνιων ανέργων άνω των δύο ετών.

στ) Εφαρμογή του αφορολόγητου ορίου ετήσιου εισοδήματος μέχρι 20.000 ευρώ για τα δύο πρώτα χρόνια της απασχόλησής τους για όσους εργαζόμενους δεν ξεπερνούν το 30^ο έτος της ηλικίας τους και είναι πάνω από δύο χρόνια άνεργοι πριν την πρόσληψη.

8. Εργασιακές σχέσεις και εργατική νομοθεσία

Το σ.κ. υποστηρίζει ότι η μεταρρύθμιση της εργατικής νομοθεσίας θα πρέπει να κινείται προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης της θέσης της εργασίας και των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Κατά προτεραιότητα η μεταρρύθμιση αυτή οφείλει να συμπεριλαμβάνει:

- Τη διεύρυνση της έννοιας της εξάρτησης ώστε η εργατική νομοθεσία να καλύπτει κατηγορίες απασχολούμενων που βρίσκονται στον γκριζο χώρο μεταξύ αυτοαπασχόλησης και εξαρτημένης εργασίας.
- Τη μείωση του χρόνου εργασίας με διατήρηση των αποδοχών.
- Την καθιέρωση αυστηρών κριτηρίων προσφυγής στις μορφές ευέλικτης απασχόλησης και ενίσχυση των δικαιωμάτων των ευέλικτα απασχολούμενων.

Το περιεχόμενο των κλαδικών Σ.Σ.Ε. πρέπει να κατοχυρώνει τους όρους συνοχής και ασφάλειας ανάμεσα στους εργαζόμενους του κλάδου, οι δε επιχειρησιακές Σ.Σ.Ε. να προσαρμόζονται στην ιδιαιτερότητα των επιχειρήσεων σεβόμενες το περιεχόμενο των αντίστοιχων κλαδικών.

Ο ρόλος της συλλογικής διαπραγμάτευσης και του κοινωνικού διαλόγου θα πρέπει να έχει ως αφετηρία την προστασία της απασχόλησης και την δημιουργία όρων για την ενίσχυσή της.

Διατήρηση της αρχής της χώρας παροχής της εργασίας ως δίκαιο εφαρμογής.

Ενίσχυση της αποτελεσματικότητας των ελεγκτικών μηχανισμών εφαρμογής της νομοθεσίας με διαφάνεια και κοινωνικό έλεγχο και με συντονισμό δράσης των συναφών αρμοδιοτήτων, αύξηση του προσωπικού των μηχανισμών ελέγχου, αυστηροποίηση των κυρώσεων και διεθνής συντονισμός με επιβολή κυρώσεων για την καταπολέμηση του αθέμιτου ανταγωνισμού σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο παράλληλα με τις αρνητικές κοινωνικές παρενέργειες που επιφέρει η καταστρατήγηση της νομοθεσίας.

Επιπλέον το συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί:

- ♦ Την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στο πνεύμα της κοινοτικής οδηγίας για τη σύμβαση ορισμένου χρόνου (99/70) και την κατάργηση των αντεργατικών εξαιρέσεων και περιορισμών του Π.Δ. 164/04.
- ♦ Την κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων 3385/05 για τα χρονικά όρια εργασίας και τη διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου, 3429/05 για τις Δ.Ε.Κ.Ο. και τον Ν 3377/05 για το ωράριο λειτουργίας των καταστημάτων.

9. Δ.Ε.Κ.Ο. και Ν.3429/05

Οι Δ.Ε.Κ.Ο. έχουν δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα, τον οποίο πρέπει να διατηρήσουν, ενώ η παροχή καθολικών υπηρεσιών δημοσίου συμφέροντος για όλους τους πολίτες αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Η φιλοσοφία και οι προβλέψεις του Ν3429/05 ειδικότερα όσον αφορά τις εργασιακές σχέσεις και τις Σ.Σ.Ε., συναντούν την ριζική αντίθεση της Γ.Σ.Ε.Ε. Ο διαχωρισμός των εργαζομένων σε παλαιούς και νέους, τα μειωμένα εργασιακά δικαιώματα και το ανεξέλεγκτο διευθυντικό δικαίωμα στις απολύσεις, αποτελούν αιτία διαφωνίας και σύγκρουσης με τα συνδικάτα.

Η μετοχοποίηση των δημοσίων επιχειρήσεων ενέργειας, τηλεπικοινωνιών, κλπ. δεν μπορεί να οδηγήσει στη δημιουργία ολιγοπωλίων και στη μείωση της απασχόλησης. Η Γ.Σ.Ε.Ε. ζητεί διαδικασίες διαλόγου, ώστε να εξασφαλίζεται η μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση στα προγράμματα ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού των Δ.Ε.Κ.Ο. Αποκλείουμε σε κάθε περίπτωση να θιγούν τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων στις Δ.Ε.Κ.Ο. και θα συγκρουσθούμε αποφασιστικά όπου επιχειρηθεί κάτι τέτοιο.

10. Οι διεθνείς και ευρωπαϊκοί προσανατολισμοί του σ.κ. – Πανευρωπαϊκές συμμαχίες

Η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρότι είναι πορεία μακράς πνοής και προοπτικής απαιτείται να είναι πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά συντεταγμένη για να μην αποτελεί μία διαρκή πηγή προβλημάτων. Η διευρυμένη σε 27 κράτη-μέλη Ευρωπαϊκή Ένωση, θα πρέπει να αντιμετωπίσει: α) την αντίφαση ανάμεσα στα νέα μέλη και στην εμβάθυνση των παλαιών μελών, και β) τις επί μέρους διαφοροποιήσεις (επίπεδο αμοιβών, ρυθμιστικό πλαίσιο εργασίας, ρόλος των συνδικαλιστικών οργανώσεων, φορολογία, παραοικονομία, κλπ.) μεταξύ των κρατών-μελών της Ένωσης, ώστε να μη καλλιεργηθούν ευνοϊκοί παράγοντες για την ανάπτυξη κοινωνικού ντάμπινγκ και τα νέα μέλη να μη λειτουργήσουν ως ο λεγόμενος τρίτος κόσμος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η δράση του σ.κ. πρέπει να αναπτυχθεί παράλληλα, μέσα από τα ευρωπαϊκά συνδικάτα όπου απαιτείται να αναπτύξουμε μια στρατηγική πιο συγκροτημένης παρέμβασης στις ευρωπαϊκές εξελίξεις.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει, επίσης, η διαμόρφωση ενός «μετώπου της εργασίας» στη Νότιο-ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια, αλλά και η παρέμβασή μας στο διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα, μέσα από τη νέα Διεθνή, όπου μετέχει η Γ.Σ.Ε.Ε. ως ιδρυτικό μέλος.

11. Υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας

Η αναγκαιότητα για τη βελτίωση των συνθηκών υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους εργασίας επιβάλλει να διεκδικήσουμε:

- Την ίδρυση φορέα ασφάλισης επαγγελματικού κινδύνου
- Την καταγραφή επαγγελματικών ασθενειών και των εργατικών ατυχημάτων.
- Την υλοποίηση και την ένταση των ελέγχων εφαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας για την υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας.
- Τη εκλογή επιτροπών Υ-Α σε όλους τους χώρους εργασίας.
- Την ανάπτυξη και αναβάθμιση του ρόλου των επιθεωρητών εργασίας στην κατεύθυνση των προτάσεων της Συνομοσπονδίας.

12. Κοινωνία αλληλεγγύης και ισότητας

Το σ.κ. με τις διεκδικήσεις και τις προτάσεις της συμβάλλει στην βελτίωση των συνθηκών Κοινωνικής Αλληλεγγύης στην χώρα μας. Στην κατεύθυνση αυτή το συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί:

- Την αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, με την αύξηση των δημοσίων δαπανών την ορθολογική κατανομή και αξιοποίηση των πόρων καθώς στον σχεδιασμό και την υλοποίηση νέων προτεραιοτήτων στην κατεύθυνση της ποιότητας, της ισότητας στην παροχή των υπηρεσιών υγείας, της πρόληψης και της προαγωγής υγείας για όλους τους πολίτες.
- Την αναβάθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης με την συνεπή χρηματοδότησή του από το κράτος, προκειμένου να βελτιώνει το επίπεδο των παροχών του και να εξασφαλίζει την ασφάλεια και σιγουριά στους απόμαχους της εργασίας.

- Την ενίσχυση της Πρόνοιας για τους ηλικιωμένους, τα μειονεκτούντα άτομα και εκείνα που κινδυνεύουν με κοινωνικό αποκλεισμό.
- Την ενίσχυση και διεύρυνση των υπηρεσιών «βοήθεια στο σπίτι».
- Την εφαρμογή μιας πολιτικής ενίσχυσης της λαϊκής εργατικής στέγης.
- Την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εξαρτημένων ατόμων στους χώρους εργασίας.
- Την εφαρμογή μέτρων που αφορούν τη διάσωση του φυσικού περιβάλλοντος και την προστασία του από τους βιομηχανικούς ρύπους, σε συνδυασμό με την βελτίωση των συνθηκών του εργασιακού περιβάλλοντος, γιατί το περιβάλλον και οι φυσικοί πόροι αποτελούν πολύτιμο κοινωνικό αγαθό, που πρέπει να το διαχειριζόμαστε με σύνεση και αίσθηση ευθύνης απέναντι στις επόμενες γενεές.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΕΥΑ:

- Την αλλαγή του τιμολογίου της ΔΕΗ για τους Β.Κ., τα αντλιοστάσια και τις μονάδες αφαλάτωσης όπου θα χρεώνεται βιομηχανικής χρήσης.
- Την αύξηση της επιχορήγησης των ΔΕΥΑ από το κράτος.
Αίτημά μας πρέπει να είναι η αύξηση του ποσού αυτού σε ύψος που να καλύπτει την εξολοκλήρου εκτέλεση των έργων και τα λειτουργικά έξοδα των βιολογικών καθαρισμών, αντλιοστασίων και μονάδων αφαλάτωσης.
- Την αναθεώρηση του Ιδρυτικού Νόμου 1069/80. Παρ' όλες τις τροποποιήσεις που έγιναν και ήταν προς θετική κατεύθυνση, δεν έχουν εκσυγχρονίσει την λειτουργία τους και την προσαρμογή τους στις σύγχρονες συνθήκες. Οι προτάσεις της Ομοσπονδίας είναι γνωστές και έχουν κοινοποιηθεί προς όλους τους αρμόδιους.
Να αποσαφηνισθεί το νομικό πλαίσιο ώστε οι ΔΕΥΑ να απαλλαγούν από τις αγκυλώσεις και τις γραφειοκρατικές διαδικασίες του δημοσίου τομέα ώστε να αποκτήσουν ευελιξία και αποτελεσματικότητα. Δεν θα δεχθούμε βέβαια σε καμία περίπτωση να χάσουν το χαρακτήρα τους ως δημοτικές επιχειρήσεις με κοινωνικό χαρακτήρα, αφού διαχειρίζονται αγαθά με κοινωνική σημασία.
Να δοθούν κίνητρα για συνενώσεις σε διαδημοτικό ή νομαρχιακό επίπεδο ώστε να υπάρξουν σχήματα με βιωσιμότητα και προοπτική.
- Την ανάγκη ορθολογικής και βιώσιμης υδατικής πολιτικής. Το θεσμικό πλαίσιο υπάρχει αρκεί η πολιτεία να το εφαρμόσει. Μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει απολύτως τίποτα, εκτός από το Εθνικό Συμβούλιο Υδάτινων Πόρων, στην κατεύθυνση υλοποίησης της οδηγίας 2000/60 της Ε.Ε. και του Νόμου 3199/2003.
- Να μειωθεί το επιτόκιο των δανείων που έχουν συνάψει οι ΔΕΥΑ
- Να μην εφαρμοσθεί στις ΔΕΥΑ ο νέος νόμος για τις συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού τομέα που πιθανόν να αποδειχθεί στο μέλλον καταστροφικός για τις ΔΕΥΑ. Οι σύμπραξη των ιδιωτών με τις ΔΕΥΑ για την εκτέλεση των έργων τους θα έχει δυσβάστακτους όρους με συνέπεια να στραγγαλιστούν οικονομικά οι ΔΕΥΑ.
- Να μειωθεί ο Φ.Π.Α. στα τιμολόγια των ΔΕΥΑ.

Διεκδικούμε από τους εργοδότες μας και την κυβέρνηση:

- Έξοδα κίνησης
- Εξαιρέση των εργαζομένων στις ΔΕΥΑ από τον Α.Ν. 173/67.
- Επαγγελματικό Ταμείο για καλύτερη αποζημίωση λόγω συνταξιοδότησης.
- 35ωρο χωρίς μείωση των αποδοχών μας.
- Σύγκλιση των αμοιβών με το μέσο όρο των εργαζομένων στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
- Γιατρό εργασίας και τεχνικό ασφαλείας σε όλες τις ΔΕΥΑ.
- Εξίσωση αποζημιώσεων εργατοτεχνιτών με υπαλλήλους.
- Αύξηση της ετήσιας άδειας με αποδοχές.
- Αύξηση των επιδομάτων ανεργίας.
- Ένταξη και άλλων εργαζομένων στα βαρέα ένσημα.
- Πραγματοποίηση σεμιναρίων με το πρόγραμμα του ΛΑΕΚ
- Αφορολόγητο όριο στα 15.000 ευρώ, προσαυξημένο ανάλογα με την οικογενειακή κατάσταση κατά 5.000 ευρώ για κάθε προστατευόμενο μέλος.
- Ετήσια τιμαριθμική αναπροσαρμογή και αναδιάρθρωση φορολογικής κλίμακας και κλιμακίων.
- Αντιστροφή της σχέσης άμεσων και έμμεσων φόρων.
- Εφαρμογή της προοδευτικής φορολογίας για όλες τις κατηγορίες και πηγές εισοδημάτων.
- Προσδιορισμός του δημοσίου ελλείμματος χωρίς να υπολογίζονται οι δαπάνες εκπαίδευσης και οι παραγωγικές επενδύσεις.
- Ενίσχυση του ΣΚΑ με νέους πόρους, κυρίως, διαμέσου της αναδιανομής του εισοδήματος.
- Επανεξέταση προς την κατεύθυνση της κατάργησης φοροαπαλλαγών στις επιχειρήσεις. Τα κέρδη να φορολογούνται με τους συντελεστές εισοδήματος φυσικών προσώπων.
- Μείωση των έμμεσων, ιδιαίτερα εκείνων που βαρύνουν την κατανάλωση χαμηλού εισοδήματος νοικοκυριών. Μηδενικός συντελεστής Φ.Π.Α. στα βιβλία, στα σχολικά είδη και στα φάρμακα.
- Μεικτό σώμα ελέγχων στις επιχειρήσεις για την ουσιαστική καταπολέμηση της φορολογικής, της ανασφάλιστης εργασίας, της παραβίασης της εργατικής νομοθεσίας, κλπ.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Το συνδικαλιστικό κίνημα αποτελεί έκφραση συλλογικής εκπροσώπησης των εργαζομένων με κάθε μορφή απασχόλησης, διεκδικώντας την ικανοποίηση των συμφερόντων τους απέναντι στις δημόσιες πολιτικές καθώς και σ' αυτές των επιχειρήσεων και του κεφαλαίου.

Στο πλαίσιο αυτό, το συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας, με τη διεκδικητική του δράση ενδυναμώνει τα στοιχεία ελκτικής δύναμης των εργαζομένων και ενισχύει την ένταξη στους κόλπους του, των δυνάμεων της εργασίας που δέχονται την αμφισβήτηση και υπονόμευση των κατακτήσεών τους.

Στην κατεύθυνση αυτή επεξεργάζεται και αναδεικνύει μια συγκροτημένη πρωτοποριακή και δημιουργική πορεία, κινητοποιώντας όλες τις δυνάμεις του για τη διαμόρφωση ενός μεγάλου κινήματος κοινωνικής και οικονομικής διεκδίκησης με αναπτυξιακή προοπτική, απασχόληση, αναδιανομή του εισοδήματος, περιβαντολογική προστασία και κοινωνική αλληλεγγύη.

Πιο συγκεκριμένα, το σ.κ. με τη διεκδικητική και αγωνιστική παρουσία του στην ελληνική κοινωνία καθώς και με την συμμετοχή του σε όργανα διοίκησης δημοσίου και κοινωνικού χαρακτήρα φορέων, απαιτεί, μεταξύ των άλλων τη διαφάνεια και τον κοινωνικό έλεγχο στις πολιτικές και στη διαχείριση του δημοσίου χρήματος και των κοινωνικών αγαθών.

Έτσι, σε συνθήκες σύγκρουσης, αλλά και «κοινωνικής διαπραγμάτευσης» με τους εργοδότες και το κράτος, διεκδικεί αγωνιστικά την προώθηση των θέσεων του σε στρατηγικά ζητήματα και σε πολιτικές αντιμετώπισης των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων στη χώρα μας, χωρίς να αντιστρατεύεται και να εκφυλίζεται η διεκδικητική του πορεία και η οργανωμένη πάλη.

Το συνδικαλιστικό κίνημα τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και την Ευρώπη, έχει εισέλθει σε ένα δρόμο προκλήσεων με χαρακτηριστικά διαφορετικού περιεχομένου από τις προκλήσεις προηγούμενων δεκαετιών. Έτσι, η αύξηση της ανεργίας, η ευελιξία στην απασχόληση και στις εργασιακές σχέσεις, η φτώχεια και ο κοινωνικός αποκλεισμός ολοένα και μεγαλύτερων ομάδων του πληθυσμού, συμβάλλουν μεταξύ των άλλων, στην απομαζικοποίηση του. Παράλληλα, η κρίση των κομμάτων και των άλλων φορέων εξουσίας παρέχει τη δυνατότητα στα συνδικάτα να αποδειχθούν οι πιο ελκτικοί και μαζικοί πόλοι διεκδίκησης λύσεων για τα προβλήματα που δημιουργεί ο Νεοφιλελευθερισμός και που αντιμετωπίζει ο κόσμος της μισθωτής εργασίας και η σύγχρονη κοινωνία.

Η αυξημένη εμπιστοσύνη με την οποία η ελληνική κοινωνία περιβάλλει τα συνδικάτα σε σχέση με τους άλλους κοινωνικούς θεσμούς, εκφράζει τη συλλογική δυναμική και την αναγκαιότητα αντιμετώπισης των νέων προκλήσεων που τίθενται στο συνδικαλιστικό κίνημα και το οποίο καλείται να ανταποκριθεί.

Πώς, όμως, το συνδικαλιστικό κίνημα θα αξιοποιήσει αυτή τη δυναμική για να αντιμετωπίσει τις νέες προκλήσεις και τις ασκούμενες πολιτικές;

Το συνδικαλιστικό κίνημα απαιτείται να αναζητήσει τρόπους για την ανάπτυξη «κινήματος» με αξιοπιστία, φερεγγυότητα και δράση για την επίλυση των ζητημάτων που αντιμετωπίζει ο εργαζόμενος(η) στη δουλειά, ο άνεργος(η) και ο(η) συνταξιούχος στην γειτονιά του και στην καθημερινότητα του.

Το συνδικαλιστικό κίνημα απαιτείται να επιλέξει νέες μορφές οργάνωσης και δράσης, οι οποίες να εξασφαλίζουν την ενεργό συμμετοχή των εργαζομένων, τη σύνδεση του αγώνα με τη λύση των προβλημάτων, και τη χάραξη στρατηγικής προοπτικής, την ανάληψη πρωτοβουλιών και τη διάνοιξη νέων δρόμων κοινωνικής και εργασιακής συνείδησης με στόχο την περιθωριοποίηση των τάσεων αδράνειας και εξατομίκευσης.

Οι νέες αυτές επιδιώξεις του συνδικαλιστικού κινήματος προϋποθέτουν τον οργανωτικό - λειτουργικό μετασχηματισμό του και τον προσδιορισμό της στρατηγικής του, προκειμένου να είναι σε θέση να επηρεάσει τη διαμόρφωση των οικονομικών και κοινωνικών εξελίξεων μετεξελισσόμενο

έτσι, σε μια καθοριστικής σημασίας κοινωνική και αντιπροσωπευτικής διάστασης συνιστώσα της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα έχει οριοθετήσει τη σχέση του με τα προβλήματα που δημιουργούν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και διαμορφώνει μια «νέα στρατηγική σύνθεση» για να απαντήσει στο ποιος είναι ο κεντρικός στόχος : το Κράτος-Πρόνοιας ή η κοινωνία της αγοράς; Οι ευρωπαϊκές πολιτικές θα συνεχίσουν τον προσανατολισμό τους στην νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση ή θα αναζητήσουν την εγκαθίδρυση μιας νέας ισορροπίας ανάμεσα στο οικονομικό και το κοινωνικό στοιχείο; Πως θα εξέλθει η Ελλάδα και η Ευρώπη από την κρίση; Με την αντιπαράθεση οικονομίας και κοινωνίας ή με τη σύζευξη της οικονομικής ανάπτυξης με την κοινωνική αποτελεσματικότητα;

Ποια είναι η θέση της ελληνικής οικονομίας στον ευρωπαϊκό καταμερισμό εργασίας; Θα προσδιοριστεί με όρους «διεθνούς τραπεζικού και διαμετακομιστικού εμπορικού κέντρου» ή με όρους ανάπτυξης, διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας, απασχόλησης και πραγματικής σύγκλισης;

Το συνδικαλιστικό κίνημα διαφωνεί με την άποψη λιγότερο κοινωνικό κράτος - περισσότερα κέρδη και προβάλλει την απαίτηση για περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη-κινητήρια δύναμη της ανάπτυξης, που σημαίνει περισσότερη παραγωγή, περισσότερη ανακατανομή του παραγόμενου προϊόντος, λιγότερα κέρδη.

Επιλέγουμε την πολιτική που λέει, ανάπτυξη για περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη - κινητήρια δύναμη της ανάπτυξης. Το συνδικαλιστικό κίνημα απαντάει θετικά στη σύνθεση «Ανάπτυξη - Καινοτομία - Απασχόληση - Εισόδημα».

Μόνο σ' αυτή την εναλλακτική πολιτική οι θέσεις και οι διεκδικήσεις του σ.κ. γίνονται ευρύτερα ελκτικές, αφού η απήχηση των διεκδικήσεων του και των αγώνων του θα συγκινεί ολοένα και περισσότερους εργαζόμενους και ο ρόλος του θα αναγνωρίζεται ολοένα και περισσότερο, εμπνέοντας τον κόσμο της εργασίας, συσπειρώνοντας τις δυνάμεις του, **ενοποιώντας τη δράση του** και διεκδικώντας την ουσιαστική επίλυση των κοινωνικών και οικονομικών προβλημάτων των εργαζομένων, των συνταξιούχων, των ανέργων, αλλά και της κοινωνίας γενικότερα.
